

gang af den juridiske litteratur og folketingets praksis.

Spørgsmålet er endvidere behandlet hos *Johs. Thorborg*: Kommentarer til folketingets forretningsorden (1969) side 54 ff. Der er side 54 f. bl. a. anført følgende:

»Der kan være tilfælde, hvor et ændringsforslag må *afvises* af formanden, fordi det er så vidt gående, at dets gennemførelse ville betyde, at det pågældende lovforslag eller forslag til folketingsbeslutning næsten kunne siges at miste sin identitet. Man må i tvivls-tilfælde lægge nogen vægt på, om de foreslåede ændringer har været på tale allerede ved sagens 1. behandling, eller de først er blevet inddraget i debatten ved 2. behandling eller måske endda ved 3. behandling, idet der i sidstnævnte tilfælde må vises særlig stor tilbageholdenhed i betragtning af grundlovens krav om, at et lovforslag skal undergives 3 behandlinger inden dets endelige vedtagelse. Hvad der også må tages i betragtning er, om ændringsforslaget kan påregnes vedtaget med bred tilslutning, eller der – hvilket opfordrer til nogen forsigtighed – kun er et knebent flertal for det. Drejer det sig om et forslag, der ikke har mindste chance for at blive vedtaget, er det sket, at man – uanset at berettigelsen af at stille det kunne drages i tvivl – har ladet det komme til afstemning i sikker forvisning om dets forkastelse.«

4. Som anført ovenfor under pkt. 1 tilsig-

ter det af ministeren for skatter og afgifter fremsatte lovforslag beløbsmæssigt at begrænse adgangen til ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst at fradrage ensidigt påtagne løbende ydelser til modtagere, der ikke er skattepligtige her i landet. Som anført under pkt. 2 tilsigter det af mindretallet påtænkte ændringsforslag ligeledes at indføre en beløbsgrænse for fradrag for sådanne ydelser. Beløbsgrænsen, der skal gælde uanset om modtageren er skattepligtig her i landet, foreslås fastsat noget højere.

Efter justitsministeriets opfattelse består der således en betydelig sammenhæng mellem det af ministeren fremsatte forslag til ændring af ligningsloven og det af mindretallet påtænkte ændringsforslag.

Herefter og på baggrund af de ovenfor under pkt. 3 citerede udtalelser fra den juridiske litteratur om rækkevidden af det identitetskrav, der følger af grundlovens § 41, stk. 2, er justitsministeriet mest tilbøjeligt til at antage, at der foreligger den fornødne identitet mellem det af ministeren fremsatte lovforslag og det af Danmarks retsforbund påtænkte ændringsforslag, der er gengivet i udkastet til skatte- og afgiftsudvalgets betænkning. Afgørelsen af om ændringsforslaget opfylder identitetskravet træffes af folketingets formand eller folketinget jfr. folketingets forretningsorden §§ 4 og 23 samt bestemmelsen i forretningsordenens § 16.